

Chris
CARTER

**LOV NA
NETVORA**

AKTUELL

Chris
CARTER

LOV NA NETVORA

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Lov na netvora

Z anglického originálu Hunting Evil, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2019 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2025

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Miloš Sálus

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2025

ISBN 978-80-89873-74-6

Chris
CARTER

LOV NA NETVORA

AKTUELL

Poznámka autora

Lov na netvora je desiaty triler zo série o Hunterovi. Je to zároveň prvé pokračovanie, ktoré som kedy napísal. Nadväzuje na *Netvora*, šiestu knihu série, kde sa tento príbeh vlastne začína. Hoci sa všetky ostatné knihy tejto série dajú čítať jednotlivo, pretože dej príbehu žiadnej z nich nesúvisí s tým predchádzajúcim, kniha *Lov na netvora* je iná. Preto by som vám odporúčal prečítať si aj *Netvora*, aby ste plne pochopili históriu vzťahu Huntera a Luciena.

Vo všetkých svojich románoch som sa vždy usilovne snažil využívať skutočné lokality nielen v meste Los Angeles a jeho okolí, ale aj všade tam, kam dej Huntera a Garcíu zaviedol. Z toho dôvodu cítim potrebu ospravedlniť sa. Dovolil som si totiž vytvoriť niekoľko fiktívnych podnikov a lokalít na území Spojených štátov amerických, aby to lepšie vyhovovalo zápletke.

Takisto mám dojem, že všetkým dlžím ospravedlnenie za pozmenenie jednej scény v *Love na netvora*. Na konci predchádzajúceho románu – *Galérie mŕtvych* – som čitateľom krátko naznačil, čo príde v nasledujúcej knihe. *Galéria mŕtvych* sa končí tým, čo je v podstate prvá kapitola *Lovu na netvora*. Po tom, čo som začal písať *Lov na netvora*, som však túto kapitolu zrevidoval a rozhodol som sa pridať do úvodnej scény trochu viac dôrazu a napätia. Preto sa úvodná kapitola tohto románu trochu odlišuje od poslednej kapitoly *Galérie mŕtvych* vrátane zmeny mena jednej postavy. Prosím, odpustite mi to.

*Tento román venujem všetkým čitateľom
z celého sveta za ich mnohoročnú
a neuveriteľne silnú podporu.*

Všetkým vám úprimne ďakujem

1

Pre haváriu kamióna, ktorá čiastočne zablokovala jeden z výjazdov na diaľnici 58, trvalo v to ráno Jordanovi Weaverovi presne dvadsaťosem minút a tridsaťjeden sekúnd, kým zdolal tých štrnásť kilometrov z domova do práce. To bolo zhruba o dvanásť minút viac ako zvyčajne. Parkovanie a chôdza od auta k vchodu pre zamestnancov mu zabrali ďalšiu minútu a dvadsaťdva sekúnd. Bezpečnostná kontrola, pichačky, uloženie tašky do skrinky a krátka návšteva toalety odkrojili z času ďalších osem minút a dvadsaťsedem sekúnd. V kantíne pre personál si v rýchlosti vzal téglík s kávou a konečne sa vydal dlhou chodbou v tvare L v západnom krídle, ktorá viedla k jeho pracovisku – jedna minúta a dvadsaťsedem sekúnd, čo znamená, že dokopy trvalo Jordanovi Weaverovi, dozorcovi v kontrolnej miestnosti nemocničného oddelenia prísne stráženej federálnej väznice v Lee v štáte Virgínia, presne štyridsať minút a osem sekúnd, kým sa dostal od dverí svojho domu na miesto, kde sa v tej chvíli začal najhorší deň v jeho živote.

Keď Weaver zašiel za roh chodby a spočinul očami na kontrolnej miestnosti štvorcového pôdorysu priamo pred sebou, pocítil, ako mu náhle zovrelo hrdlo a srdce v hrudi sa mu rozbúšilo ako splašenému koňovi. Miestnosť ohraničená veľkými oknami z nepriestrelného skla nezostávala nikdy, ani na sekundu, bez obsluhy, ale z miesta, kde stál, v nej nikoho nevidel, čo bol prvý znepokojivý fakt. Druhý znepokojivý fakt bol ten, že nedobytné

dvere kontrolnej miestnosti boli otvorené dokorán, čo bolo v absolútnom rozpore s predpismi, ale z čoho Weaverovi skutočne prebehol mráz po chrbte, až mu téglík s kávou vypadol z ruky, a začal sa modliť k Bohu, aby šlo len o desivý sen, to boli krvavé striekance a šmuhy, ktoré smerovali zhora dolu po vnútornej strane okien.

„Nie, nie, nie...“

Weaverov hlas silnel, keď prechádzal z chôdze do najrýchlejšieho šprintu, akým kedy bežal. Pri každom kroku mu veľký zväzok kľúčov zavesený na opasku s hrkotom poskočil a buchol ho do pravého boku. Za štyri sekundy bol pri dverách kontrolnej miestnosti a nočná mora sa stala realitou.

Na podlahe v priestore ohraničenom nepriestrelným sklom ležali telá dozorcov Vargasa a Batesa v jednej obrovskej kaluži krvi, obaja mali hlavy nemotorne vyvrátené dozadu, čo odhaľovalo rozsah zranení na ich hrdlách – široké, hrubé rezné rany cez celý krk, pretínajúce vnútornú krčnú žilu, spoločnú krčnicu a dokonca aj štítnu chrupavku.

„Kurva!“

Na druhej strane miestnosti, oproti obom dozorcom, bol ošetrovateľ Frank Wilson – dvadsaťštyriročný Američan ázijského pôvodu, ktorý nedávno promoval na univerzite Old Dominion v Norfolku. Jeho telo viselo nakrivo z otočnej stoličky. Krk mal podrezaný tak zúriivo, až bol zázrak, že sa mu hlava neoddelila od tela, ale na rozdiel od Vargasa a Batesa mal oči stále otvorené a plné hrôzy. Vzhľadom na uhol, pod akým mu ovisala hlava, sa zdalo, akoby hľadel priamo na Weavera, akoby ani po smrti neprestával prosiť o pomoc. Všetky tri telá boli vyzlečené, mali na sebe len spodnú bielizeň. Zbrane dozorcov zmizli.

„Kristepane! Čo sa tu, dopekla, stalo?“

Zmätený a otrasený Weaver musel prekročiť Vargasovo telo, aby sa dostal k hlavnému kontrolnému panelu a tlačidlu alarmu. Keď po ňom plesol pravou dlaňou, celým komplexom sa okamžite rozozvučal ohlušujúci rev sirén.

Nemocničné oddelenie v západnom krídle tvorilo osem jednolôžkových ciel a podľa denného výkazu tu bol umiestnený len jeden väzeň – v cele číslo jeden. Weaver strelil očami na zakrvavené

monitory nad centrálnym panelom a upriamil zrak na ten prvý zľava – celu číslo jeden.

Bola prázdna a dvere boli otvorené dokorán.

„Doriti! Doriti! Doriti!“

Cítil, ako sa mu podlamujú nohy. Bol dozorcom v nemocničnom oddelení federálnej väznice v Lee už dlhých deväť rokov a za ten čas odtiaľ neutiekol jediný väzeň.

„Doriti!“ kričal z plných pľúc Weaver. „Ako je to možné?“

Pohľadom ešte raz prebehol po kontrolnej miestnosti. Nikdy nevidel toľko krvi, a aj napriek nebezpečnému povolaniu dozorcú vo väznici so zvýšenou ochranou nikdy neprišiel v práci o kolegu.

„Doriti!“

Náhle sa zarazil, jeho mozog konečne zaregistroval niečo, čo mu až do tejto chvíle akosi unikalo.

Slabé biele svetlo, ktoré blikalo v pootvorenej zásuvke.

„Čo je to, dopekla?“

Weaver musel znovu prekročiť Vargasovo telo, aby sa dostal tam, kam potreboval. Keď došliapol pravou nohou na zem, pošmykol sa na hrubej vrstve krvi pokrývajúcej linoleum. Inštinktívne vymrštil ruky pred seba, zúfalo hľadal niečo, čoho by sa mohol chytiť. Ľavá ruka nenašla nič, ale pravej sa podarilo chytiť sa tej pootvorenej zásuvky, z ktorej vychádzalo blikajúce svetlo. Keď sa pokúsil získať späť stratenú rovnováhu, noha sa mu znovu pošmykla. Následkom toho zovrel zásuvku ešte pevnejšie a otvoril ju úplne.

Aj napriek hlasitému vreskotu sirén Weaver zreteľne počul podivné cvaknutie, ktoré v tej chvíli zaznelo v zásuvke.

Bol to posledný zvuk, ktorý počul, než mu celá hlava explodovala a premenila sa na rozmetanú kašovitú zmes krvi, kostí a sivej mozgovej hmoty.

2

Národné centrum pre analýzu násilných trestných činov (NCAVC) bolo špecializované oddelenie FBI, o ktorom sa začalo uvažovať už v roku 1981, ale oficiálne vzniklo až v júni 1984. Jeho hlavnou úlohou bolo poskytovať orgánom činným v trestnom konaní pomoc pri vyšetrovaní nezvyčajných alebo opakovaných násilných zločinov nielen na území Spojených štátov, ale po celom svete.

Riaditeľ NCAVC Adrian Kennedy koordinoval väčšinu operácií buď z veliteľstva oddelenia nachádzajúceho sa v areáli výcvikovej akadémie FBI neďaleko mesta Quantico v štáte Virgínia, alebo zo svojej priestornej kancelárie na najvyššom poschodí slávnej Budovy J. Edgara Hoovera na severozápade Washingtonu. Keď mu však v to ráno zazvonil v náprsnom vrecku mobil, nebol ani v jednej zo svojich kancelárií. Odletel do Los Angeles uzavrieť spoločné vyšetrovanie FBI a losangeleského policajného zboru.

„Pohreb zvláštneho agenta Larryho Williamsa bude o dva dni,“ oznámil detektívom Robertovi Hunterovi a Carlosovi Garciovi z losangeleskej polície. Jeho od prírody chrapľavý hlas, na ktorom sa navyše podpísali desiatky rokov fajčenia, znel unavene. „Bude sa konať vo Washingtone. Len mi tak napadlo, že by ste to chceli vedieť pre prípad, že by ste ho stihli.“

„Prídeme, zariadime si to,“ odvetil Hunter. Aj on pôsobil unave-
ne, hlboké kruhy pod očami prezrádzali, ako málo toho za posled-
ných niekoľko dní naspal.

Garcia súhlasne prikývol. „Určite prídeme. Zvláštny agent Wil-
liams bol skvelý agent.“

„Jeden z mojich najlepších,“ potvrdil smutným hlasom Kenne-
dy. „A takisto dobrý priateľ.“

„Bola pre nás česť s ním pracovať,“ dodal Hunter.

Kennedy sa odmlčal, pohľad mal neprítomný, akoby nad niečím
premýšľal. A práve vtedy pocítil, ako mu vo vrecku vibruje telefón.
Zdvihol ľavý ukazovák na znamenie, aby mu obaja detektívi do-
priali chvíľku času, a priložil si mobil k uchu.

„Adrian Kennedy,“ ohlásil sa riaditeľ NCAVC. Po prvých nie-
koľkých sekundách hovoru sa začal tváriť nechápavo. Po ďalších
dvoch sa už tváril neveriacky a po ďalších dvoch prišiel šok.

„Ako to myslíte, že je *preč*?“

Pri tých slovách Hunter a Garcia naňho so záujmom pozreli.

„Kedy sa to stalo?“ Do riaditeľovho hlasu sa votrel záchvev zne-
pokojenia.

„Čo sa deje?“ zvrátil čelo Garcia.

Kennedy obom detektívom naznačil, aby chvíľu počkali.

„Ako je to vôbec možné?“ Kennedymu poskočili plecía, obavy
v jeho hlase rýchlo vystriedal hnev. „Lebo ma opravte, ak sa mý-
lim, ale nemal snáď byť v zariadení so *zvýšenou ochranou*?“

...

„Tak ako si môže väzeň umiestnený vo federálnom väzení so
zvýšenou ochranou odkráčať len tak z prísne stráženej budo-
vy, prejsť všetkými bránami a dostať sa na slobodu bez toho, aby
ho niekto zadržal? Čo to tam máte za amatérov?!“

...

„Pardon, kamže bol preložený?“ Kennedyho rozzúrený pohľad
sa na zlomok sekundy stretol s Hunterovým ustaraným pohľadom.

...

„Ale i tak, ochranka mala...“ Kennedy sa zarazil uprostred vety.
„Koľkých dozorcov zabil?“

Keď si Kennedy vypočul odpoveď, chytil sa druhou rukou za
čelo a začal si prstami masírovať spánok.

„Nástraha v kontrolnej miestnosti?“ Kennedy vyvalil oči. „Ako mohol niečo nastražiť v kontrolnej miestnosti? Z čoho že ju zostrojil?“

...

„Ako sa, preboha, dostal k...?“ Kennedy sa znovu odmlčal, konečne pochopil, že v tejto chvíli žiadne „ako“ už nič nezmení na tom, čo sa stalo. „Tak dobre. Chcem, aby ste okamžite vyhlásili celoštátne pátranie,“ prikázal riaditeľ NCAVC. „A tým myslím *okamžite*, je to jasné? Bude o ňom vedieť každý vyšetrovací úrad, každá policajná stanica v krajine, aj v tej najzapadnutejšej die-re. Chcem zmobilizovať všetkých... úplne všetkých. A informujte ministerstvo spravodlivosti, že prenasledovanie utečenca bude spoločnou operáciou Federálnej policajnej služby a Federálneho úradu pre vyšetrovanie, rozumiete? Maršali po ňom nepôjdu sami.“ Kennedy sa zlostne nadýchol. „A chcem meno riaditeľa väznice. Za túto neschopnosť niekto zaplatí. Na to vezmite jed... Ešte niečo? Čo horšie sa ešte mohlo stať?“

Počúval hlas na druhom konci linky ďalších desať až pätnásť sekúnd.

„Počkajte, moment,“ prerušil volajúceho. „To mi musíte zopakovať. Nadýchnite sa, upokojte sa a povedzte mi ešte raz to, čo ste mi povedali pred chvíľou, ale tentoraz pomaly.“

Kennedy zaletel očami k Hunterovi, jeho výraz sa opäť zmenil, v tvári sa mu zračila bolesť. „Viete to iste?“ spýtal sa volajúceho. „Tak dobre.“ Jeho hlas znel napoly porazenecky. „Nafofte mi to a pošlite. Obratom, počujete?“

...

„Áno, hneď teraz.“

Kennedy ukončil hovor, a aby rovno nešmaril mobil o stenu, znovu sa zhlboka nadýchol a zadržal vzduch v pľúcach tak dlho, ako to len šlo.

„Čo sa deje, Adrian?“ spýtal sa ho Hunter ustarosteným hlasom.

Žiadna odpoveď.

„Adrian,“ pritlačil naňho. „Čo sa, dopekla, deje?“

Keď Kennedy konečne obrátil pozornosť znova na Huntera, v očiach sa mu zračil prázdny, nechápavý pohľad, ale Hunter

v nich zachytil ešte čosi. Čosi, čo zatiaľ nedokázal presne identifikovať.

„Je preč, Robert,“ odvetil napokon Kennedy. „Zdrhol. Pokojne si odkráčal z federálnej väznice so zvýšenou ochranou, akoby ju nikto nestrážil. Zabil pri tom troch dozorcov a dvoch ošetrovateľov z väzenskej nemocnice.“

„Kto utiekol?“ nechápal Garcia. „Predsa nie ten vrah, ktorého sme práve chytili.“ Pozrel na Huntera a pokrútil hlavou. „Veď toho ešte ani neodsúdili, takže ten sotva bude v base so zvýšenou ochranou, aj keď tam určite skončí.“

„Nie, nejde o vraha, ktorého sme práve chytili,“ potvrdil Kennedy.

„Tak o kom sa tu bavíme?“ naliehal Garcia.

Kennedy znova skízol pohľadom k Hunterovi. Ten výraz, ktorý sa losangeleskému detektívovi pred pár sekundami nedarilo identifikovať, sa stále zračil v Kennedyho očiach. Tentoraz v nich však Hunter čítal ako v otvorenej knihe. Bol to ospravedlňujúci pohľad – pohľad vyjadrujúci ľútosť.

Hunter cítil, ako sa mu v žalúdku rozpína prázdnota. Už sa nemusel pýtať, vedel, koho meno Kennedy vysloví.

Zato Garcia stále nemal ani potuchy, o kom riaditeľ NCAVC hovorí, neunikol mu však nemý dialóg medzi Kennedym a jeho parťákom.

„Kto zdrhol?“ znovu naliehal.

„Lucien,“ odpovedal konečne Kennedy.

Hunter zatvoril oči a bolestne vzdychol.

„Lucien?“ nechápal Garcia, oči mu ako pingpongová loptička preskakovali z Huntera na Kennedyho a späť. „Kto je Lucien?“

Hunter otvoril oči, ale neodpovedal. Vysvetlenie podal riaditeľ Kennedy.

„Lucien Folter.“

Len čo vyslovil to meno nahlas, jeho správanie sa úplne zmenilo, akoby naňho doľahla mučivá úzkosť.

Výraz, aký mal jeho parťák v tej chvíli v tvári, Garcia ešte nevidel. Keby ho tak dobre nepoznal, prisahal by, že Hunter sa tváril skoro až vydesene.

„Kto je, dočerta, Lucien Folter?“

3

Detektív Robert Hunter vyrastal ako jedináčik tvrdo pracujúcich rodičov v Comptone, pochybnej štvrti na juhu Los Angeles. Matka prehrala boj s rakovinou, keď mal ešte len sedem rokov. Otec sa už druhý raz neoženil a musel mať dve práce, aby utiahol výchovu syna – syna, ktorého mozog zjavne pracoval iným, oveľa rýchlejším tempom než mozgy všetkých ostatných – sám bez cudzej pomoci.

Už od jeho veľmi útleho veku bolo všetkým jasné, že Hunter je iný. Škola preňho vlastne nikdy nepredstavovala výzvu, naopak, nudila a frustrovala mladého Roberta až do takej miery, že potom, čo za necelé dva mesiace zvládol celé učivo šiesteho ročníka, prelúskal všetky učebnice pre siedmy, ôsmy aj deviaty ročník, len aby sa po zvyšok školského roka nenudil. Nie div, že taký výkon upútal pozornosť riaditeľa školy, ktorý sa po konzultácii s Hunterovým otcom spojil s vedením Mirmanovej školy pre talentované deti na Mulholland Drive v severozápadnom Los Angeles. Po sérii skúšok a testov, akademických aj psychologických, ponúkli Hunterovi umiestnenie do ôsmeho ročníka Mirmanky. Mal vtedy len dvanásť rokov.

Do svojich štrnástich hravo zvládol celé osnovy angličtiny, dejepisu, biológie, matematiky a chémie. Štyri roky strednej školy si skrátil na dva a v pätnástich zmaturoval s vyznamenaním. Odporúčania od všetkých jeho učiteľov mu následne dopomohli

dostať sa ako „mimoriadne nadanému študentovi“ na Stanfordovu univerzitu, kde bola v tých časoch najlepšia katedra psychológie v Amerike.

Hoci bol Hunter príťažlivý mladík, dievčatá si ho veľmi nevšimli a často bol ľahkým terčom bitkárov, pretože bol príliš chudý, príliš mladý a čudne sa obliekal. Nemal postavu ani nadanie pre športy a voľný čas radšej trávil v knižnici, kde neuveriteľným tempom hltal knihy zo všetkých možných odborných oblastí. A práve vtedy ho začal fascinovať svet kriminológie a myšlienkové procesy jedincov označovaných za „zlých“.

Roky na univerzite, kde si udržiaval najlepší možný známkový priemer, boli pre neho prechádzkou ružovým sadom, ale čoskoro ho prestalo baviť, že je terčom šikany a bitiek a že musí sústavne počúvať, ako mu nadávajú do „špáradla“. Dal na radu kamaráta, začal chodiť do posilovne a zapísal sa do kurzu bojových umení. Napriek fyzickému vyčerpaniu, ktoré cvičenie sprevádzalo, Hunter vytrval vo svojej premene s nadšením profesionálneho kulturistu. Do roka už boli výsledky intenzívnych tréningov jasne viditeľné. Telo mu pôsobivo zmohutnelo. Zo „špáradla“ sa stal „svalovec“ a za necelé dva roky získal čierny pás v karate. Šikana ustala a odrazu si ho začali všímať aj dievčatá.

V devätnástich už promoval z psychológie – *summa cum laude* – a v dvadsiatich troch získal doktorský titul v odbore súdna psychológia a biopsychológia. Vďaka jednému z jeho profesorov sa Hunterova doktorandská práca nazvaná *Pokročilé psychologické skúmanie trestného správania* stala povinným čítaním na Akadémii FBI v Quanticu, a je ním tam dodnes.

Lenže dva týždne po získaní doktorátu sa Hunterovi celý svet už druhý raz obrátil hore nohami.

Posledného tri a pol roka pracoval jeho otec ako ochranka v pobočke Bank of America na bulvári Avalon. Pri lúpeži, ktorá sa zvrtila, utrpel strelné poranenie hrudníka. Operácia, ktorá mu mala zachrániť život, trvala niekoľko hodín a na jej konci Hunterov otec upadol do kómy. Nedalo sa už nič robiť, iba čakať.

A Hunter čakal, sedel pri nemocničnom lôžku a sledoval, ako sa mu otec každým dňom kúsok po kúsku vzdáva, až napokon po dvanástich týždňoch v kóme skonal. Tých dvanásť týždňov

Huntera dočista zmenilo. Nedokázal myslieť na nič iné než na pomstu, a keď mu polícia oznámila, že nemajú žiadneho podozrivého, Hunter pochopil, že vraha jeho otca nikdy nechytia. Pripadal si úplne bezmocný a ten pocit ho naplňal hnevom. Po otcovom pohrebe dospel k rozhodnutiu, že študovať myslenie zločincov nestačí. Nikdy to nebude stačiť. Musí po nich ísť osobne.

Preto vstúpil do policajného zboru a postupoval po hodnostnom rebríku rýchlosťou blesku – stal sa najmladším strážnikom losangeleskej polície, ktorého menovali detektívom. A ako detektíva ho okamžite prideliť do zvláštneho oddelenia vražd – špeciálneho útvaru v rámci divízie lúpeží a vražd LAPD, ktorý riešil výhradne sériové a ostro sledované prípady vražd vyžadujúce si rozsiahlu odbornosť a časovú náročnosť. Ale pokiaľ išlo o vraždy, žiadne iné mesto na svete sa nemohlo rovnať Los Angeles. Z nejakého dôvodu akoby priťahovalo, či azda priamo plodilo, vlastný, veľmi zvláštny typ psychopátov, čo primälo starostu mesta a vedenie losangeleskej polície vytvoriť v rámci zvláštneho oddelenia vražd ešte užšiu, elitnejšiu jednotku. Všetky vraždy spáchané mimoriadne sadistickým a brutálnym spôsobom označovala losangeleská polícia nálepkou extrémne násilné zločiny, inými slovami ultramordy. Hunter jednotku ultramordov viedol a ako taký už videl viac brutálne spáchaných vražd než ktokoľvek iný v celom policajnom zbore od počiatku jeho existencie. Vlastne ho už nič nedokázalo vydesiť, šokovať ani vyviesť z miery. Preto jeho výraz teraz Garcíu tak zaskočil.

„Kto je, dočerta, Lucien Folter?“ zopakoval otázku a ďalej preskakoval očami z Huntera na riaditeľa Kennedyho.

Ani jeden z nich na jeho očný kontakt neodpovedal.

„Robert,“ zvolal Garcia. Tentoraz znel ako vytočený rodič karhajúci neposlušné dieťa. „Kto je, dočerta, Lucien Folter?“

„Povedané jednoduchými slovami...“

Hoci sa Hunter konečne pozrel parťákovi do očí, odpoveď prišla od riaditeľa Kennedyho, ktorého hlas znel ešte zlovestnejšie ako pred chvíľou.

„Lucien Folter je...“

Garcia upriamil pohľad naňho.

„... číre zlo v ľudskej podobe.“